

Dissabte 3 de Pasqua

Text de l'Evangelí (Jn 6,60-69): En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt dur. ¿Qui és capaç d'acceptar-lo?». Jesús, sabent que els seus deixebles murmuraven de tot això, els digué: «Això us escandalitza? Doncs què direu quan veureu el Fill de l'home pujant on era abans? És l'Esperit qui dona vida; la carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi, Jesús sabia qui eren els qui no creien i qui l'havia de trair. I afegí: «Per això us he dit que ningú no pot venir a mi si no li ho concedeix el Pare».

Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb Ell. Llavors Jesús digué als Dotze: «¿També vosaltres em voleu deixar?». Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu».

«Tu tens paraules de vida eterna»

Mn. Jordi PASCUAL i Bancells
(Salt, Girona, Espanya)

Avui acabem de llegir a l'Evangelí el discurs de Jesús sobre el Pa de Vida, que és Ell mateix que es donarà a nosaltres com a aliment per a les nostres ànimes i per a la nostra vida cristiana. I, com sol passar, hem contemplat dues reaccions ben diferents, si no oposades, de part dels qui l'escolten.

Per alguns, el seu llenguatge és massa dur, incompreensible per a la seva mentalitat tancada a la Paraula salvadora del Senyor, i sant Joan diu —amb certa tristesa— que «des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb Ell» (Jn 6,66). I el mateix evangelista ens dona una pista per a entendre

L'actitud d'aquestes persones: no creien, no estaven disposades a acceptar les ensenyances de Jesús, sovint incomprensibles per a elles.

Per altra banda, veiem la reacció dels Apòstols, representada per sant Pere: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem» (Jn 6,68-69). No és que els dotze siguin més llestos que els altres, ni tan sols més bons, ni potser més entesos en la Bíblia; el que sí són és més senzills, més confiats, més oberts a l'Esperit, més dòcils. Els sorprenem de tant en tant en les pàgines dels evangelis equivocant-se, no entenent Jesús, discutint-se sobre quin d'ells és el més important, fins i tot corregint el Mestre quan els anuncia la seva passió; però sempre els trobem al seu costat, fidels. El seu secret: l'estimaven de debò.

Sant Agustí ho expressa així: «No deixen empremta en l'ànima els bons costums, sinó els bons amors (...). Això és en veritat l'amor: obeir i creure a qui s'estima». A la llum d'aquest Evangeli ens podem preguntar: on tinc posat el meu amor?, quina fe i quina obediència tinc en el Senyor i en el que l'Església ensenya? quina docilitat, senzillesa i confiança visc amb les coses de Déu?